जुहुयादमये वरुणाय स्वाहोति सा तत्र प्रायिश्वित्तस्तदाहुर्य आहि-तामियाँदे सूतकात्रं पाश्चीयात्का तत्र पायश्चित्तिरिति ! सो अयय तंतमते अष्टाकपालं पुरोळाशं निर्वपत्तस्य याज्यान्वाक्ये, तंतं तन्वत्रजसो भानुमन्बिहि, अक्षानहो नह्यतनोत सोम्या इत्याहुति वाहवनीये जुहुयादमये तंतुमते स्वाहेति सा तत्र प्रायिश्वित्तिस्त-दाहर्य आहितामिजींवे मृतशब्दं शुत्वा का तत्र प्रायाश्वित्तिरिति ? सो अयये सुराभिमते अष्टाकपालं पुरोळाशं निविषेत्तस्य याज्यानुवाक्ये, अमिहाँता न्यसीदद्यजीयां, साध्वीमकर्वविति नो अद्यत्याहातं वाहवनीये जुहुयादमये सुरिभमते स्वाहेति सा तत्र प्रायिश्वित स्तदाहर्य आहितामिर्यस्य भार्या गौर्वा यमी जनयत्का तत्र पायिश्वित्तिरिति ? सो अपये मरुखते त्रयोदशकपालं पुराळाशं निर्वपत्तस्य याज्यानुवाक्ये, मरुतो यस्य हि क्षये, अरा इवेदचरमा अहेवत्याहुति वाहवनीये जुहुयादमये मरुत्वते स्वाहेति सा तत्र प्रायिश्वित्तिस्तदाहुरपत्नीकोऽप्यमिहोत्रमाहरे३त् नाहरे३त् इति आहरे दित्याहुर्यदि नाहरेदनत्धापुरुषः को अनत्धापुरुष इति ? न देवान पितृत्र मनुष्या इति तस्मादपत्नीको अप्यमिहोत्रमाहरेत्तदेषाभियज्ञ-गाथा गीयते. यजेत्सीत्रामण्यामपत्नीको उप्यसोमपः; मातापित्-भ्यामनृणार्थाद्यजेति वचनाच्छ्रितिरिति तस्मात्सौम्यं याजयेत्. 11911

तदाहुर्वाचा अपत्नीको अमहोत्रं कथमेव जहोति निविष्टे मृता पत्नी; नष्टावामिहोत्रं कथमिमहोत्रं जहोति ! पुत्रान्पीत्रात्रमृनित्याहुरासमश्च लोके अमुष्मिश्चास्मिन् लोके अयं स्वगां स्वगाण स्वगं लोकमाहरोहेत्य-मृष्येव लोकस्य संतति धारयति यस्येषां पत्नां नैछेत्तस्मादपत्नीक-स्याधानं कुकित्यपत्नीको अमहोत्रं कथमिमहोत्रं जहोति ! श्रत्धा पत्नी